

ایجاد رعب و وحشت برای غیرنظامیان و یا سازمان‌دهی و تشویق اقدامات پیش‌گفته، همواره نقض فاحش حقوق بشر و حقوق بشردوستانه قلمداد شده‌اند. می‌توان گفت در اسناد بین‌المللی اجماعی در خصوص لزوم پایبندی دولت‌ها به عدم سازمان‌دهی، تحریک یا مشارکت در اقدامات تروریستی به چشم می‌خورد. منشور ملل متحد که از نظر حقوقی نسبت به معاهدات بین‌المللی اولویت و برتری دارد. (ضیایی بیگدلی، ۱۳۸۳، ص. ۲۴۹-۲۴۷) اگرچه صراحتاً از تروریسم نام نبرده است، اما بند ۴ ماده‌ی ۲ به صورت غیرمستقیم حمایت دولت‌ها از تروریسم را ممنوع نموده است. (Malzahn, 2003, p. 87)

منشور در این ماده بیان می‌دارد:

«کلیه‌ی اعضاء در روابط بین‌المللی خود از تهدید به زور یا استفاده از آن علیه تمامیت ارضی یا استقلال سیاسی هر کشوری یا از هر روش دیگری که با مقاصد ملل متحد مابینت و ناسازگاری داشته باشد خودداری خواهند نمود.» از آنجاکه منشور ملل متحد ممنوعیت حمایت از تروریسم و بین‌المللی را به صورت تلویحی بیان نموده بود، مجمع عمومی سازمان ملل با صدور اعلامیه‌ی اصول حقوق بین‌الملل در خصوص روابط دوستانه و همکاری میان دولت‌ها در سال ۱۹۷۰، این ممنوعیت را تکمیل و هم‌همی دولت‌ها را موظف نمود تا از سازمان‌دهی و یا ایجاد و تحریک درگیری‌های داخلی و یا فعالیت‌های تروریستی در داخل یا خارج از قلمرو سرزمینی خود، خودداری نمایند. علاوه‌براین در این اعلامیه از دولت‌ها خواسته شده است تا از هرگونه حمایت مادی و معنوی از این‌گونه اقدامات خودداری نموده و به عدم مداخله در منازعات داخلی کشورها پایبند باشند. (زرنشان، ۱۳۸۶، ص. ۸۲) اعلامیه اصول حقوق بین‌الملل درباره‌ی روابط دوستانه، برخلاف منشور ملل متحد که در بند ۴ ماده‌ی ۲ به درخواست از کشورها برای خودداری از تهدید یا استفاده از زور بسنده نموده، خودداری از هرگونه حمایت از تروریسم را آشکارا از کشورهای جهان خواسته است. براین اساس در صورتی که دولت‌ها به هر نحو در اقدامات فوق، نقشی ایفا نموده و یا کمکی نمایند، به موجب این اعلامیه مسئول خواهند بود. (Travalioand Altenburg, 2003, p. 100)